

značně zmírněnou a tak opatrně, by mohl ihned zastavit, kdyby naproti jedoucí auto v touž stranu zabočilo, poukazuje dovolací soud na to, že B. jel správně po levé straně a setrval v tomto směru jízdy tak dlouho, pokud mohl očekávat, že druhé auto zabočí podle předpisu na druhou stranu silnice. Pokus vyhnouti se na stranu pravou učinil teprve v posledním okamžiku, když musil důvodně předpokládati, že protijedoucí auto není řízeno odborníkem. Tu pak musil jednat s přiměřenou rychlostí, poněvadž jinak byl v nebezpečí, že toto auto právě na straně levé, po které B. dosud jel, s jeho autem se srazí. Že B. jel rychlostí nepřiměřenou, nebylo ve sporu dokázáno, a že se v osudném okamžiku vyhnul na pravo, nelze mu přičítati k vině, protože k tomu byl donucen nesprávnou jízdou Artura S-a přímo proti němu jedoucího, takže se na levo vyhnouti nemohl. Že by konečně byl pochybil jinak, nebylo stranou žalující ani tvrzeno. Dovolací soud souhlasí tudíž se závěrem prvního soudu, že vinu na srážce automobilů a na škodě z ní vzešlé jest přičítati výhradně Arturu S-ovi a Štěpánu H-ovi, a nese tedy žalobce škodu jejich vinou způsobenou sám (§ 8 první odstavec automobil. zák.). Pro dělení škody ve smyslu §u 1304 obč. zák. není tu ani skutkových ani právních předpokladů a proto bylo rozsudek druhé stolice změnit, jak se stalo.

Čís. 6602.

Zavázal-li se manžel za platnosti rozlukového zákona smírem při dobrovolném rozvodu, že bude platiti manželce výživné až do jejího opětného provdání, nemůže se domáhati bezúčinnosti smíru z důvodu, že bylo manželství napotom rozloučeno a to i z viny manželky.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, Rv I 877/26.)

Za rozvodového řízení, jež bylo zahájeno mezi stranami u krajského soudu v M., uzavřen byl dne 5. prosince 1923 smír, dle něhož žádaly strany za dobrovolný rozvod manželství a jímž se manžel zavázal platiti manželce výživné 200 Kč měsíčně až do jejího opětného provdání se. Důsledkem tohoto smíru bylo manželství usnesením krajského soudu v M. ze dne 6. prosince 1923 dobrovolně rozvedeno. Dne 29. března 1924 podal manžel proti manželce u krajského soudu v M. žalobu o rozluku manželství, ježto ještě před rozvodem dopustila se cizoložství s Antonínem L-em, o čemž dozvěděl se žalobce teprve dne 31. ledna 1924. Žalovaná doznala cizoložství a manželství bylo rozsudkem ze dne 4. června 1924 z viny obou stran rozloučeno. Manžel podal po té žalobu, o níž tu jde, by zmíněný smír byl prohlášen bezúčinným, a uplatňoval toliko, že manželství stran rozloučeno bylo z oboustranné viny, čímž prý zanikla jeho povinnost vyživovací. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pro řešení otázky, zda a jaký vliv má rozluka manželství na další účinnost smíru, jest předem rozhodným jeho obsah. Dle tohoto zavázal se žalobce platiti své manželce až do jejího opětného sňatku vyživovací příspěvek měsíčních 200 Kč, při čemž výše příspěvku měla se řídití současnými příjmovými poměry žalobcovými. Dle obsahu smíru měla tedy žalobcova povinnost vyživovací pominouti toliko pro případ opětného provdání se žalované, nikoli též v případě soudní rozluky manželství. Smír uzavřen byl již za platnosti rozlukového zákona ze dne 22. května 1919, č. 320 sb. z. a n. a nebyla tedy případná soudní rozluka manželství nemožnou, byla naopak přímo předpokladem opětného provdání se žalované. Přes to nebyl zánik vyživovací povinnosti umluven již pro případ soudní rozluky manželství, nýbrž teprve pro případ opětného provdání se. Ve smyslu tohoto smíru nemůže tedy soudní rozluka manželství a zavinění žalované na této rozluce přivoditi bezúčinnosti smíru. Co se týče ostatně otázky zavinění, sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu, že žalobce smírem o žalobě na rozvod manželství vzdal se toho, by zavinění na rozvodu bylo zjištěno. Účelem smíru bylo i v tomto směru učiniti přítrž sporům mezi stranami. Není zákonného předpisu, že by dohoda stran při rozvodu o jejich majetkových poměrech rozlukou pozbyla platnosti. Ustanovení Šu 19 zák. rozl. nepřichází tu vůbec v úvahu, poněvadž platí jen tehdy, když manželství před vydáním tohoto zákona rozvedené po jeho vyhlášení bylo rozloučeno (rozhodnutí sb. n. s. čís. 695). Manželství žalobcovo bylo však teprve za účinnosti rozlukového zákona rozvedeno.

Čís. 6603.

Nemanželský otec nedostál své zákonité povinnosti, platil-li na dítě i v dobách poválečných vyživovací příspěvky v Krak. v té výši, jak byly stanoveny rozsudkem před válkou. Vynaložila-li nemanželská matka za potřebný náklad na výživu dítěte, jest oprávněna domáhati se na otci jeho náhrady (§ 1042 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, Rv I 981/26.)

Rozsudkem ze dne 25. listopadu 1911 byl žalovaný nemanželský otec uznán povinným platiti dítěti 20 K. V roce 1922 a 1923 vynakládala žalující nemanželská matka na dítě, žijící v Rakousku, denně 2 šilinky a domáhala se na žalovaném tuzemci náhrady vynaloženého nákladu celkem 1360 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. D ů v o d y: Prvý soudce má za zjištěno, že žalobkyně v letech 1922 a 1923, za kteroužto dobu o zaplacení žaluje, vynakládala vše, co souviselo s výživou, vychováním a ošetřováním nemanželského dítěte, což stálo značný peníz, kdežto žalovaný přispíval jí měsíčně 20 K rakouskými, rovnajícími se sotva 1 haléři zdejší měny, a má soud první dále za zjištěno, že žalobkyně náklady